

קיבוץ סוף

בחי' הייתי מעט מאוד בקיבוצים, כמו רוב המזרחים, אין לי קרובי משפחה קיבוצניקים. פנטזתי על איחוד בקיבוץ עם חבתה ובגן לארוחת בוקר, רפת עם פרות ומישהו עם שפם נוסף בטרקטור.

נסענו לחגוג אירוע משפחתי באחד הקיבוצים בצפון. כל החמולה הייתה לנו תוכנית מלאה: במימינו נבדו מנהל, בשישי קידוש, ובשבת נחוג.

החשש היה מוהסם. במשך השעות שלנו עם לא ראיתי אף קיבוצניק, אלא רק עובדים של המקום. ארוחת הבוקר הייתה מיוחדת, בסתגון גופה של מלון באילת. בקושי מצאתי חבתה. חרולים הסתובבו בין הרחובים של האורחים והחגוגים על השארות.

כהקטנו לקיבוץ הילנו צימר ממוצע עם קיבוץ במצר. אחרי האוכל חוברתי לצידים את הקיבוץ והצטרפתי בשישי כמו אירוע שני משפחתיים. רחשתי לא נעים מהקיבוצניקים, אז החלפתי לחדר של שכמה ארצי.

היום יש מספיק בוצים כולכם, אפילו לחתולים, ישראל כבר לא סוציאליסטית והקיבוצים התיישבו את תנאי הקבלה. הילדים היו מאושרים, הם לא ידעו מישהו היה צריך ליישב בציאת, להלחם בפורעים ולהסתתר במקלטם כדי שהם יוכלו לחזק על הדשא מסרי דאות. לא רציתי להחם בהם, אז לא אמרתי כלום.

שי סיפורו יש במשפחה על דודה אחת שבשנות התמישים, בתקופת הנסג, נשלחה לכבוד קיבוץ, היא נחשפה עם לשפצי שלא היה באף מקום אחר בישראל. משפחתה, דוד ששי בארץ, התקיימה בקושי תחת משטר החובשים הסוציאליסטי. כשחזרה הביתה סיפרה שהקיבוצניקים מילצורים.